

Царят лежи блед и неподвижен въз ложето си. Страданията са изкопали страшни бразди по хлътналите му страни, стърчените му пръсти са вкопчени в покривката, която е метната върху краката му. Устните му мълвят:

— Манастир... ~~Манастир...~~ ~~Манастир...~~... ~~Манастир...~~... Защо ме прободете?... *Свети Змицтре, ... Свети Змицтре ... Не помоги!*

Около него стоят прави и безмълвни войводите. Скърб и уплаха се преплитат върху опнатите им лица. Истина ли говореше царят? Несвастно бълкуване ли бяха тия слова?

Какво ще пръват те бече без своя железен вожд? Кой щеше да ги води вече с дръзка и непоколебима ръка към подвиг и победа? Можеше ли младият Иоан да поеме във крежките си плещи огромното дело на баща си и чича си? Ето, че предсказанието на куманската врачка се бе сбъднало. И Асен, и Петър, а ето сега и Иван — паднаха прободени от предателска ръка. Кой беше убиецът? Нима Манастир? И те недоумяващи гледаха убития от тъга войвода, който плачеше като дете при нозете на своя господар. Защо, защо най-достойните синове на България падаха винаги от своя, от братска ръка? Защо тези, които съдбата щадеше, загиваха от тъмната ръка на злостата и коварството?

Страшни въпроси и съмнения се бореха в гърдите на войводите...

Никой не обръща внимание на младия момък. Кога е дошел? Защо? Всичко е вече все едно. Добромир пристъпва към умиращия, нещо жестоко задавя гърлото му, чупи гърдите му, но очите му са сухи. Той коленичи пред ложето, тихо посяга към царската десница, допира устни до нея. И изведнъж глухи вопли разтърсват плещите му.

Калоян бавно дига клепки. Очите му блуждаят наоколо, но не виждат нищо, втренчени в нещо невидимо. Зловещо хъркане души гърлото му. Широките му гърди се дигат все по-ниско и по-ниско... Изведнъж остра болка го кара да изстене, той почва да мита ръцете си като